

Visų mažiausias žirnis

Vienoje ankštyje gyveno 5 žirniai. Keturi buvo taip reikia, o penktasis už visus daug mažesnis.

- Tas mūsų brolelis kaip koks pipiras. Juk ir saulės ir vandens tiek pat gavo, o mažas kaip varliukas – dažnai kalbėjo broliai.
- Gal reikia truputį praardyti ankštį ir jį išmesti lauk, - kartą pasiūlė trečiasis žirnis.
- Praardyti ankštį?! Aš tu galvoji ką kalbi!? – supyko pats didžiausias žirnis. – Jei praardysi ankštį, tai mes galim visi iškristi. Juk jau esam subrendę ir prie ankšties vos prikibę. O jis matai – ankštį praardys. Kad daugiau negirdėčiau taip kalbant.
- Na jau nesibark taip. Kas gi nutiktų jei patį galiuką truputį prakrapštytumėm? Juk penktasis brolelis mažas, pro pačią mažiausią skylutę iškris, o mes jo atsikratę būtume pačia sveikiausia ankštimi. – tarė ketvirtasis žirnis.
- Ar nori – tuoj tave išmesim?! – suraukęs antakius sušuko didysis žirnis, o jo veidas atrodė taip, kad daugiau nei vienas neišdrįso prieštarauti.

Vieną naktį, kai keturi žirniai miegojo trečiasis pagal didumą žirnis tyliai, ramiai atsikėlė. Priėjo prie didžiojo žirnio lovos – šis miega. Antrasis pagal didumą taip pat miegojo, net seilė per pagalvę tyrojo. O ketvirtasis kaip ir kiekvieną naktį taip knarkė, lyg traktoriaus variklį būtų kas užkūręs. Beliko patikrinti mažojo – penktojo žirnio lovą. Šis ramiai miegojo. Ilgai nedvejojęs trečiasis žirnis pribėgo prie ankšties galo ir įsikibęs abiem rankom iš visų jėgų trūktelėjo į save. Pats ankšties galiukas praplyšo ir tereikėjo į tą plyšį įkišti ranką ir praardyti. Didelės skylutės nedarė, kam reikia, paskui dar šalta bus. O juk penktasis brolelis kaip koks pipiriukas, kiek jam ten reikės, kad laukan iškristu. „Rytoj ryte vyks jo atsikratymas – juk atsikels užsimiegojęsKol prasibudinsTai visai netikėtai ir iškris“, - savo blogu darbu džiaugėsi trečiasis žirnis ir atsigulė į lovą lyg nieko nebūtų nutikę.

O netoli žirnių ežios gyveno kirmėlių šeimyna: tėtis, mama ir septyni vaikai. Vaikai jau buvo paaugę ir jiems reikėjo daug maisto. Tėvai nebežinojo, kaip juos beišmaitinti. Vieną naktį visi kirmėliukai verkė, kad nori valgyti, o tėtis ir sako mamai:

- Gal lipam mes į tą žirnį? Juk jie dabar saldūs, minkšti.
- Lipam, tėveli, kad tik vaikai sotūs būtų.

Kaip tarė, taip ir padarė. Po truputį, po truputį kirmėlių šeimyna sulipo į žirnį. Ar begali būti geriau – jei patiems nieko ir daryti nereikia, gali tuoj pat eiti ir valgyti. Juk ankštis praplyšus, tai kirmėliukai ir sulindo į jos vidų. Puolė kirmėliukai valgyti visus didžiuosius žirnius iš eilės. Kai juos suvalgė vienas kirmėliukas ir sako:

- Tėti, tėti, - va ten guli dar vienas žirnis, suvalgykim ir jį, kam vieną bepalikti.

Tėtis abiem rankom paglostė jau pilvą ir sako:

- Tegul jis būna, kad toks mažas teužaugo. Jei dar neprivalgėt, tai geriau lipam į kitą žirnį.

Ir palikę patį mažiausią žirnį ankštyje, kirmėlių šeimyna nukeliavo žirnio stiebu žemyn.